

HET WERK IS MIJN, HET WERK IS ZIJN, HET WERK IS DIJN.

Joncquil de Vries

Globaal gezien ontstaat en bestaat een kunstwerk uit 3 factoren.

- 1 Het verhaal van de maker,
- 2 Het weerwoord van de materie,
- 3 De interpretatie van de beschouwer.

Veel kunstenaars zoeken naar het ultieme evenwicht van die drie.

Het ideaal dat het verhaal van de maker omgezet in materie op dezelfde manier gelezen wordt door de beschouwer.

Bij Ton van Kints ligt dat anders.

Hij lijkt eerder te streven naar het tegenovergestelde.

Het werk van Ton gaat over frictie, over het verschuiven van idee, vorm en opvatting.

De werken verhullen hun ontstaan, hun zijn en hun ware aard.

Alles is wat je ziet maar niets zoals het lijkt.

Het verhaal verdwijnt, wordt geabstraheerd totdat er niets dan materie overblijft en iets nieuws kan ontstaan. Het werk ontspruit aan hem is wellicht juist gezegd. Wanneer de aarde trilt voordat een plantje naar boven komt.

De werken zijn stilgezet op het moment van hun ontstaan.

Niet bevroren maar met een voelbare spanning.

Het moment tussen stilgezet en weer op gang komen.

Als een rader dat blijkt steken.

Onderhuids.

1 HET WERK IS MIJN

Wanneer Ton begint te werken volgt hij een strikte logica die hij herleidt uit een vastomlijnd idee.

Een stapeling ideeën omgezet in vormen en vertaald in handelingen.

Het verhaal / de idee achter de handelingen komen voort uit een vertaling van de persoonlijke werkelijkheid. Elke handeling is bepaald vanuit deze conceptuele symboliek. Deze is nodig voor de aanzet, bepalend voor het eindbeeld maar niet volledig verantwoordelijk voor het tot stand komen van een 'resultaat' zijnde het werk.

2 HET WERK IS ZIJN

Gesterkt door zijn materiaalkennis en visie van hoe het werk eruit moet zien creëert Ton ruimte voor de twijfel. Dit nieuwe facet ontstaat door de werking van de materie en is daardoor een minder rigide bepaling dan de symboliek die hij vertaald. Je zou kunnen zeggen dat het verhaal de structuur bepaalt en de materie zorgt voor invulling. Hier toont hij zich observant i.p.v. een conceptualist.

Het observeren behelst een ingecalculerde vrijheid waarbinnen hij zich kan laten leiden door het materiaal. Het idee verdwijnt naar de achtergrond en is verworden tot een sluimerend belang.

Het is niet zozeer dat Ton iets aan het toeval over laat, alles is door hem overwogen en gekozen. Hij zet de materie stop op het moment dat deze overeenkomt met zijn idee over hoe het werk eruit moet zien. Met zijn vakmanschap stuurt hij het hout, de zaagsnede, de verf precies daar waar hij het hebben wil.

Net zo lang, of net zo kort tot het moment bereikt is.

Niets te vroeg en niets te laat.

Maar altijd onverwacht komt het werk plotseling klaar. Het moment stolt.

Dit is wat het wezen moet, wat Ton wist zonder het eerder te zien.

Een perfecte combinatie van kennis en instinct. Er is niets meer aan te doen.

Het werk komt op zichzelf te staan. De maker heeft het werk verlaten.

Het doet mij denken aan het moment dat je een foto wil maken i.p.v de foto die je na het besluit een fractie later maakt.

Dat moment dat je echt zag is al voorbij, vervlogen voordat het is vastgelegd. Het is een illusie te denken dat je het kan vangen zonder het zelf te creëren.

De 'foto's' van Ton hangen voor eeuwig aan de muur alsof ze voor het eerst op je netvlies branden.

3 HET WERK IS DIJN

De interpretatie is aan U.